

„Ide pred vami“

Veľká noc 2018

Milí spolubratia, milé sestry, milí priatelia a podporovatelia

1. Veľkonočný spôsob

Nedávno zosnulý jezuita, otec Theo Schmidkonz, zodpovedný za pastoračiu kňazov v diecéze Augsburgu, napísal knihu s názvom „Veľkonočný spôsob. Spôsob nádeje a života v 14 zastaveniach“.¹ Jedná sa o 14. zastavení na Krížovej ceste. Jeho myšlienka bola vytvorenie podrobných meditácií, zameraných na tajomstvo zmŕtvychvstania Pána v 14. zastaveniach, začínajúc prvou: „Ženy idú do hrobu“ (Mk 16; Lk 24) a končiac 14. zastavením: „Štefan dosvedčuje vzkriesenie Krista“ (Sk 7; 9; 22; 26). Cez veľkonočnú oktávu je čitateľ vyzvaný, aby začal meditáciu s vierou a nádejou, na ktorých sa život znova začína. Cesta začína na Veľkonočnú nedeľu skoro ráno, s temnotou, smútkom, zmätenosťou, bezmocnosťou a neistotou pri hrobe. Ale čoraz viac sa mliečna hmla srozplýva, prichádza veľkonočné slnko. Dôvera a nádej rastú v srdciach týchto žien. Schmidkonz nám pripomína, že veľmi skoro boli Ježišovi učeníci povolani nasledovať jeho cestu – „po novej ceste“², „veľkej ceste“. V Skutkoch apoštolov môžeme čítať, ako títo nasledovníci žijú: *Všetkých sa zmocňovala bázeň; prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení. Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné. Predávali pozemky a majetky a rozdeľovali ich všetkým, podľa toho, ako kto potreboval. Deň čo deň svorne zotrvali v chráme, po domoch lámali chlieb a s radosťou a úprimným srdcom požívali pokrm. Chválili Boha a boli milí všetkému ľudu. A Pán každý deň rozmnožoval tých, čo mali byť spasení.* (Sk 2, 43-47)

Neexistovala žiadna izolácia, ale zdieľanie a solidarita, „všetko mali spoločné“ (Sk 4, 32). Tieto texty poznáme veľmi dobre z regule svätého Augustína, keď začína s týmto príkladom prvej Cirkvi: „Spoločenstvo veriacich bolo jedno srdce a myseľ“ (Sk 4,32). Uvedomujeme si, že tento životný popis kresťanskej komunity na začiatku by mohol byť idealizovaný a štylizovaný; v iných častiach Skutkov apoštolov nájdeme aj spory, problémy a dokonca aj hádky. Títo nasledovníci žijú a usilujú sa o Veľkonočnú cestu, stávajú sa autentickými, rešpektovanými a efektívnymi. Táto „Veľkonočná cirkev“ rýchlo rástla. Viera v ukrižovaného a vzkrieseného Pána bola pre mnohých ľudí, dokonca aj pre mladých ľudí, motiváciou odovzdať sa veľkodušnému rozhodnutiu pracovať na evanjelizácii a šírení tejto správy, ale aj vo veľkom úsilí pre chudobných a trpiacich ľudí. Charakteristickými znakmi

¹ Theo Schmidkonz, Osterweg. Ein Weg der Hoffnung und des Lebens v 14 Stationen. MIT Bildern von Sieger Köder. Ostfildern, 2015.

² Porovnaj Skutky Apoštolov 9; 2

týchto prvých kresťanov, týchto veľkonočných a odhodlaných ľudí, bola ich viera po smrti, ich viera sa teší sa na vzkriesenie mŕtvych, ich veľká láska a pohostinnosť, ich neúnavná solidarita voči chudobným a trpiacim ľuďom. V starodávnom svete to bol kontrast proti veľkému fatalizmu, proti ostrému triedeniu spoločnosti. Veľká noc bola posolstvom nádejnej budúcnosti, ktorá umožňuje ľuďom zapájať sa do úplného odhodlania pre druhých, podporovať ľudí v núdzi, pracovať na spravodlivejšom svete, prezentovať perspektívu na väčší cieľ v budúcnosti, nie ako prázdny sľub alebo čistá projekcia nenaplnených túžob, ale ako istota založená na vzkriesení Pána: *Ved' ak niet zmŕtvychvstania, nebol ani Kristus vzkriesený. Ale ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera. A potom sa zistí, že sme falošnými Božími svedkami, lebo sme svedčili proti Bohu, že vzkriesil Krista, ktorého nevzkriesil, ak mŕtvi naozaj nevstávajú.*

Ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina zosnulých. Lebo ako je skrze človeka smrť, tak je skrze človeka aj zmŕtvychvstanie. (1 Kor 15; 13-15; 20-21)

2. Veľkonočné svedectvo

Vzkriesenie Pána nebola udalosť, ktorá by mohla byť natočená alebo nejakým iným spôsobom vizuálne archivovaná. Toto Božie vzkriesenie sa nachádza na hranici času a večnosti, na hranici tohto života a za hranicami medzi dnešným a budúcim časom. Prekračuje naše skúsenosti a vnímanú schopnosť. My môžeme len veriť ľuďom, ktorí mohli vidieť a počuť vzkrieseného Pána, alebo lepšie povedané, že sa im vzkriesený Pán zjavil sa vo svojej veľkosti a podobe. Všetky veľkolepé príbehy, ktoré sa v mnohých detailoch úplne líšia, sa zhodujú v dôležitom stredovom bode, že tento človek, ktorý zomrel na kríži, žije a existuje v strede svojich nasledovníkov, že ide do Galiley, že posielala týchto jednoduchých rybárov do celého sveta³. *Mária Magdaléna išla a zvestovala učeníkom: „Videla som Pána,“ a že jej toto povedal* (Jn 20, 18). Toto jej svedectvo a neochvejná viera, že videla vzkrieseného Pána. Toto je svedectvo a viera apoštolov, keď sa stretli so vzkrieseným Pánom na rôznych miestach a rozličných okolností.

Vo veľkonočných príbehoch Synoptických evanjelií nájdeme ďalší dôležitý detail. Keď tri ženy prišli k hrobu a uvažovali nad otázkou: *„Kto nám vráti kameň z vchodu do hrobu?“* (Mk 16, 3), zjavili sa im dvaja muži v oslnivých odevoch“ (Lk 24, 4) a hovorili im: *„Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi?“* Dvaja anjeli, ako nebeskí poslovia v bielom rúchu priniesli neveriteľnú správu: *„Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu. Vstal z mŕtvych. Spomeňte si, ako vám povedal, keď bol ešte v Galilei: „Syna človeka musia vydať do rúk hriešnych ľudí a ukrižovať, ale on tretieho dňa vstane z mŕtvych.“* (v. 5-7). V našej tradícii sú títo muži v bielej farbe vzorom nášho bieleho hábitu v dejinách

³ conf. Schmidkonz S. 6-7.

nášho rádu. Svätý Norbert si vybral tento biely hábit, aby sme boli svedkami vzkriesenia⁴. Náš biely hábit je vonkajší viditeľný znak, ale znamená aj našu vnútornú pripravenosť svedčiť a byť svedkom vzkrieseného Pána.

Biely hábit nie je extravagantný klerický odev, ani estetická voľba, aby bol človek lepšie oblečený. Je to náš viditeľný mandát, aby sme slovom a životom svedčili o živom Pánovi, že prekonal smrť a otvoril dvere novému životu mimo večnú smrť. Na konferencii o náboženstve biskup Manfred Scheuer z diecézy Linz v Rakúsku povedal: „Spoločenstvo je ako trň v tele, je provokáciou. V tomto spoločenstve sa rozsvieti alternatíva pre evanjelium. Iste, každý je povolaný do svätosti. Evanjelické rady samy osebe nie sú lepšie, viac zbožné alebo milujúce, ale sú to znamenia, spomienky na hľadanie Pánovho kráľovstva, dávajú hlas, tvár evanjeliu, aby sa nezabudlo. Liturgické obrady sú znakmi a živými spomienkami na priateľstvo s Ježišom.“⁵

3. Život ako svedectvo

Bolo to v roku 1580, kedy boli v Dubline zatknutí dvaja opáti pri modlené breviára a uväznení na Dublinskom hrade. Boli nútení vzdať sa katolíckej viery a autority pápeža. Obaja opáti, opát John O'Mulkerin (Joannes Kieranus) O.Praem., z opátstva Norbertine Lough Cé a opát Gelasius O'Cullenan, opát cisterciánskeho opátstva Boyle, boli surovo mučení. Ich nohy boli pálené ohňom a kosti polámali s kladivom. Toto, rovnako ako ďalšie pokusy o vzdanie sa viery boli bez úspechu. Obaja väzni boli odsúdení na smrť obesením. Boli spútaní a viedli ich ulicami plných zvedavých obyvateľov mesta. Niektorí obyvatelia prišli, aby prijali požehnanie a boli svedkami ich hrdinskej viery. Iní, ktorí sa zriekli viery sa dokonca vrátili do katolíckej cirkvi. Keď obidvaja verní služobníci prišli na miesto popravy, opát John mal veľký strach. Jeho spoločník ho povzbudzoval, aby vytrval v mučeníctva. Uist'ujúc ho za prítomnosti všemohúceho Boha a požehnanej Panny Márie, Gelasius mu pripomenul víťaznú korunu, ktorá by ho čaká pred Božím trónom keď zomrie. John so sebadôverou povedal: „Ochotne prijímam tvoje slovo“. Keď sa spoločne modlili, obaja boli obesení. Nezomreli. A tak ich 21. novembra 1580 sťali. Neskôr na žiadosť rodín a priateľov, telá obidvoch mučeníkov boli uložené na večný odpočinok.⁶

Modlitba za ich blahorečenie nám popisuje ich nádherný príklad vernosti Cirkvi v odvahe prijať mučenícku smrť, než svetské vyznamenanie. Ich životy a smrť svedčia o ich viere vo vzkriesení a v sľube Pánovi: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni*

⁴ Das Leben des hl. Norbert (Vita A, Kap. 12). in: Hatto Kallfelz, Lebensbeschreibungen einiger Bischöfe. Darmstadt 1973, p. 491.

⁵ Ordenstag Oberösterreich, 14.10.2017 in Stift Kremsmünster.

⁶ Published as a prayer-memory by the postulator Ordinis.

si ho. (Mk 8, 34-35). Opát John mal strach a bol v úzkosti a neistote. Ale svedectvo a vytrvalosť jeho priateľa a spoločníka mu dali odvalu, aby prekonal spoločne túto slabosť a pokušenie. Vo svojej viere potrebujeme svedectvo druhých, ich príklad slovami a skutkami, ich povzbudenie "μαρτύρια", čo znamená vyznanie, svedectvo a životný príklad. Môžeme si byť navzájom takou veľkou podporou a povzbudením, pomáhať si v posilňovaní našej viery a vytrvalosti. Naša cesta k Bohu je spoločná, v našich spoločenstvách, v spoločnej viere, v spoločnom úsilí žiť naše povolanie a presvedčenie v úprimnej oddanosti. A môžeme sa modliť k týmto prvým írskym mučeníkom v alžbetínskej dobe, aby sme mohli kráčať po stopách nášho Pána Ježiša Krista a aby sme sa stali stále viac a viac svedkami zmŕtvychvstania, ako to bolo určil sv. Norbert výberom bieleho habitu.

4. „Pôjde pred tebou do Galiley!“

Práve sme ukončili naše posledné definitórium v Berne (Kláštor Hesswijk 12. 03. - 14. 03. 2018). Počas tohto stretnutia sme navštívili miesto našej Generálnej kapituly v Rolduc, Kerkrade (Holandsko) a vybavili sme spolu so sekretárom generálnej kapituly, opátom Denisom Hendrickxom a hlavným ekonómom rádu Klaasom Fongersom, väčšinu záležitosti okolo Generálnej kapituly. Zdá sa, že všetko je dobre pripravené a pozývame všetkých spolubratov, sestry, terciárov a spolupracovníkov z Norbertínskej asociácie, aby sme sa modlili za dobrý priebeh Generálnej kapituly, za bratské povzbudenie, plodné dialógy a rozhovory medzi spolubratmi. Táto kapitula je silne nasmerovaná na blížiaci sa Jubileum rádu, „900 rokov Premonštrátov. Prítomnosť a služba v Cirkvi“ za tri roky, v roku 2021. Vieme, že náš rád bol založený na Vianoce roku 1121 v Prémontré. Posolstvo Vianoc ("NATIVITAS DOMINI") a začiatok nášho rádu ("NATIVITAS ORDINIS") nás posúvajú bližšie k viere. Všetci sme pokrstení vo viere nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás volá, aby sme sa s ním spojili, vtelil sa do nás, aby sme boli jeho poslami a svedkami v našom živote a spoločenstve, aby bol ohlasovaný svetu a ľuďom prostredníctvom nás a prostredníctvom nášho „jedného srdca a jednej mysle“. Toto slovo sa musí stať telom v nás, aby „*prebývalo medzi nami*“ (Jn 1; 14), aby jeho láska a prítomnosť pretiekla z našich komunít k ľuďom v našom okolí.⁷

Želám všetkým spolubratom, sestrám nášho rádu a terciárom, ako aj našim spolupracovníkom ktorí nám pomáhajú, krásne a požehnané Veľkonočné sviatky. V akomkoľvek poradí, či už stojíme pred Generálnou kapitulou, alebo v mojom osobnom živote s koncom funkčného obdobia ako Generálny opát, musíme počuť posolstvo tohto muža v bielom rúchu: „On ide pred tebou do Galiley!“ On je vždy pred nami, kamkoľvek ideme, aby bol našou budúcnosťou a našim cieľom, zmyslom, dôvodom a základom nášho života v spoločenstve. On ide pred nami a my sme jeho nasledovníci v jeho

⁷ Constitutions Nr. 68.

stopách. V tejto dôvere a v tomto ubezpečení (ako povedal opát John) sme pred kapitulou, sme pred jubilejným rokom, pôjdeme oslavovať našu minulosť, posilňujúc každodennú službu, ale hlavne tešíme sa, pretože:

Vstal z mŕtvych a ide pred vami do Galiley (Mt 28: 8)

V Ríme, Veľká noc 2018

+ Thomas Handgrättinger *OPRAEM*
Generálny opát